

Sygn. akt IV CNP 41/09

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w L.
z dnia 24 stycznia 2007 r.,
w sprawie ze skargi powoda o wznowienie postępowania
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w L.
z dnia 13 listopada 2003 r., w sprawie z powództwa R. P.
przeciwko M. P., T. P.
i J. P.
o obniżenie alimentów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 czerwca 2009 r.,

**odrzuca skargę i oddala wniosek o zasądzenie kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2007 r. Sąd Okręgowy w L. po rozpoznaniu sprawy z powództwa R. P. przeciwko M. P., T. P. i małoletniemu J. P. reprezentowanemu przez przedstawicielkę ustawową J. P. o obniżenie alimentów na skutek skargi powoda o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 18 marca 2003 r. oddalił skargę o wznowienie postępowania.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powód zarzucał obrazę art. 136 i art. 138 k.r.o. oraz art. 135 § 1 k.r.o. w zw. z art. 365 § 1 k.p.c., naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., a także obrazę art. 403 § 2 k.p.c. w zw. z art. 365 § 1 k.p.c. Oświadczył, że przez wydanie zaskarżonego orzeczenia została mu wyrządzona szkoda oraz że jego wzruszenie w drodze innych środków nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać między innymi uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 27 kwietnia 2007 r. (I CNP 20/07, LEX 319611) użyte w art. 424¹ § 1 sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą musi zachodzić związek przyczynowy, przy czym chodzi tu o normalny, adekwatny związek przyczynowy unormowany w art. 361 § 1 k.c. Brak takiego związku przyczynowego wyklucza stwierdzenie, że szkoda została stronie wyrządzona przez wydanie orzeczenia, a to czyni skargę niedopuszczalną.

O normalnym związku przyczynowym można mówić wtedy, gdy uzasadniająca skargę szkoda jest następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia. Takiej szkody powód nie uprawdopodobnił. Skarżąc wyrok z dnia 24 stycznia 2007 r. wysokość szkody określił według zadłużenie powoda na dzień 5 czerwca 2006 r.

Oczywiste jest zatem, że tak opisana szkoda nie mogła być następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia i leży poza normalnym związkiem przyczynowym z jego wydaniem.

Wobec powyższego, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Na marginesie należy zwrócić uwagę, że – wbrew ocenie Sądu Okręgowego – skarga o wznowienie postępowania nie była oparta na ustawowej podstawie wznowienia i podlegała odrzuceniu, skoro środek dowodowy, na jaki powołał się skarżący, powstał dopiero po wydaniu prawomocnego orzeczenia. Walor nowości w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. dotyczy jedynie takich środków dowodowych, które istniały przed wydaniem orzeczenia, którego dotyczy skarga o wznowienie postępowania, a jedynie nie były stronie znane bądź z innych względów nie mogła się na nie powołać. W oczywisty sposób nie może być takim nowym środkiem dowodowym wydany w 2005 r. wyrok w przedmiocie renty.

Skargę podlegającą odrzuceniu kwalifikować należy jako sporządzoną sprzecznie z zasadami profesjonalizmu. W judykaturze utrwalony jest pogląd, według którego czynności adwokata ustanowionego z urzędu, które są sprzeczne z zasadami profesjonalizmu, nie uzasadniają przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (postanowienie SN z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123). Należało więc oddalić wniosek o przyznanie tych kosztów.